

Дух пророштва: време задржавања и поноћни поклич

Авакумове две плоче

Jeff Pippenger
2012-10-14

Авакумове две таблице 2 од 95

Разумевање милеритског календара и времена оклевања

У нашем последњем излагању појавило се питање како 22. октобар 1844. може бити десети дан седмога месеца ако је 22. март 1844. први дан првога месеца. Милерити су у марту 1844. погрешно разумели оно што су сматрали крајем 1843. године. Након тог разочарања, поново су испитали библијско рачунање времена. То је објашњено у књизи Герхарда Дамстегта *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, нарочито на страницама 89 и 92. Када су поверовали да је 1843. година окончана, поново су преиспитали две саставнице свога разумевања времена: прелаз са 1843. на 1844. годину и дане који означавају почетак и завршетак година, како би могли да израчунају десети дан седмога месеца.

Често наглашавам да је од 22. марта до 22. октобра седам месеци. Не тврдим да је то Покрет седмог месеца, али је занимљиво да су милерити веровали да је 22. март значајан, и то је користан ментални оријентир — седам месеци касније доводи вас до 22. октобра. То је чињеница.

Разочарање и време одлагања нису били испуњења временског пророчанства, већ пре исход неспоразума међу милеритима. Њихов неспоразум испунио је време одлагања и разочарање; није постојало никакво одређено пророчанство које би казивало да ће време одлагања отпочети у извесном тренутку. Њихово уверење да је 1843. година прошла 22. марта 1844. произвело је разочарање.

Damsteegt каже:

Иако је караитски прорачун, који је указивао на завршетак јеврејске године о младом месецу 17. априла 1844, био подржан у главним милеритским периодичним публикацијама, већина верника је гледала на 21. март 1844. као на време Христовог повратка. Изван милеритског покрета, 21. март је био добро познат, и постојало је веома раширено очекивање потпуног слома целокупног система адвентизма на тај датум.

Јуче смо читали да је Милер очекивао тај датум. Већина милерита гледала је на тај датум, а чак су и њихови противници то знали и очекивали га као доказ да су милерити у заблуди. То је било општеприхваћено разумевање. Након што је тај датум прошао, почели су пажљивије да истражују временска пророштва, што их је довело до 22. октобра 1844. године. Ово пружа тачку ослонаца за питање које се јуче појавило.

Време чекања и прво виђење Елен Вајт

Данас желим да посветим више времена разматрању времена одлагања. Ово је важно зато што се бавимо првом визијом Елен Вајт, у којој она каже да је јарка светлост на почетку стазе ка Небу била Поноћни поклич, и ако порекнете ту светлост, пада се са стазе ка Небу. Настојим да покажем да Поноћни поклич у њеној визији обухвата читаву историју Поруке другог анђела.

Лично, ја немам никаквих потешкоћа да кажем да Поноћни поклич у тој визији, који се налази на почетку стазе и расветљава је све дуж пута, представља историју милерита од 1840. до 1844. године. Динамика те историје мора се правилно разумети. Само испуњење Поноћног поклича било је од 12. до 17. августа, када је порука била изнета на камп-скупу у Ексетеру, а затим су носили поруку око два месеца — септембар и октобар, два месеца и пет дана. Пре 22. октобра, припремали су се за Господњи повратак. Овај двомесечни период јесте историја Поноћног поклича. Међутим, не можете разумети овај период без разумевања корака који су водили у њега. За мене, Поноћни поклич је, још одређеније, историја времена одлагања, која се наставља до 22. октобра 1844. године.

Проналажење порука тројице анђела

Ево историје од 1840. до 1844. године. Постоји неколико одломака у Духу пророштва у којима нам сестра Вајт каже да треба да знамо где да сместимо поруке. Када почнете да смештате поруке, схватате да све поруке стижу у одређеној тачки времена и да су након тога оснажене.

Први анђеол је дошао 1798. године, у време краја, када је књига пророка Данила била отпечаћена и када је дошло до умножавања знања. Вест првог анђела добија силу 11. августа 1840. године, када је начело дан-за-годину потврђено пред целим светом, доводећи доле Анђела из Откривења 10, који симболизује оснажење Вести првог анђела.

Други анђеол је стигао у јуну 1842. Јуче смо читали да је у јуну 1842. г. Милер одржао свој други низ предавања у цркви у улици Каско. Уз малобројне изузетке, протестантске цркве затвориле су своја врата. Тако је, у јуну 1842, стигла вест Другог анђела, јер када протестантска црква затвори своја врата пред вешћу Првог анђела, она постаје део Вавилонa. Вест Другог анђела је позив да се изађе из Вавилонa. Она је прогресивна.

Sestra Vajt nam kaže da, premda su protestanti počeli da zatvaraju svoja vrata u junu 1842. godine, poziv da se izađe iz Vavilona — sadržaj poruke Drugog anđela — zapravo nije otpočeo sve do leta 1844. godine.

Порука другог анђела дошла је у јуну 1842. године и оснажена је поруком поноћног вапаја, од 12. до 17. августа 1844, на логорском састанку у Ексетеру.

Трећи анђеол је дошао 22. октобра 1844. године, јер се тога дана отвара пут у Светињу над светињама, где људи могу разумети да је Христос сада Првосвештеник у Светињи над светињама. Тамо се препознаје ковчег завета, а у ковчегу се налази Десет заповести. Када је

сестра Вајт била узета у Светињу над светињама и погледала Десет заповести, видела је да заповест о суботи сија изнад осталих, означавајући значај суботе у вести трећег анђела. То ће бити испит око суботе или недеље. Дана 22. октобра 1844. године дошао је садржај вести трећег анђела.

Једно обележје све три поруке јесте то што, када је порука Првог анђела дошла 1798. године, нико је није разумео. Господ је подигао Вилијама Милера да буде весник Првог анђела, али тек 1818. године — двадесет година касније — Милер је почео да разуме ту поруку. Порука је дошла, али је потребно време пре него што је Божји народ препозна, а потом бива оснажена.

Порука другог анђела стигла је у јуну 1842. године, али ниједан милерит 1842. није почео да протестантске цркве назива Вавилоном. То још нису препознали. Тек у лето 1844. године почели су то да препознају и да позивају људе да изађу из цркава. Порука стиже, затим бива схваћена, а потом бива оснажена.

Дана 22. октобра 1844. године, када је Хирам Едсон имао виђење о Христу који прелази из Светиње у Светињу над светињама, примили су извесну светлост о промени Христове службе. Али 23. октобра 1844. године Хирам Едсон није био спреман да напише чланак или проповеда проповед о томе да је недеља жиг звери. Они нису разумели Поруку трећег анђела све до времена након тога периода.

Вест трећег анђела добија силу, као што адвентисти седмог дана знају, када јој се придружи четврти анђеол из Откривења 18. Они који ово прате путем преноса уживо или касније на DVD издањима, можда ће желети да расправљају о времену када се четврти анђеол придружио трећем, 11. септембра 2001. године. У овом тренутку не износимо никакве тврдње о томе, али то ни не поричемо: четврти анђеол се придружује трећем анђелу падом Кула близнакиња, и ту Вест трећег анђела добија силу.

Све три анђеолске поруке имају ове одлике: долазе, бивају разумене, а затим бивају оснажене.

Два затварања врата и чишћења храма

У јуну 1842. године почела су да се затварају врата, обележена тиме што су протестантске цркве затвориле своја врата пред Вешћу првог анђела. На почетку ове историје видимо како се једна врата затварају, а на крају ове историје — историје другог анђела — врата се поново затварају: врата ка Светињи, врата у причи о десет девојака.

Ова два затварања врата важно је уочити, нарочито ако ћете се бавити са два чишћења храма. Христос је очистио храм двапут док је био на Земљи, а сестра Вајт нам каже да ће на крају света бити два чишћења храма, као што је било у време милерита. Чишћења храма у време милерита могу се означити при затварању врата у јуну 1842. — првих врата храма, протестантизма — и при другом чишћењу храма, када се завршава чишћење храма код милерита.

Размотрићемо време одлагања. У овој историји Другог анђела, време одлагања наступа 22. марта 1844. године и оивичено је двама очишћењима храма. То је вест Другог анђела.

Ово је такође прича о Гедeonу. У причи о Гедeonу била су два очишћења, што је један од симбола два очишћења храма и Поруке другог анђела.

Време чекања и поноћни поклич у пророштву

Започнимо наше проучавање цитатом из Spiritual Gifts, том 1, стр. 195, 196. Посматрамо време задржавања да бисмо разумели његову повезаност са Поноћним покличом, јер не желимо да одбацимо светлост Поноћног поклика; ако то учинимо, пашћемо са стазе у безбожни свет испод.

Анђели су били послати да помогну моћном анђелу с неба, и чуо сам гласове за које се чинило да одзвањају свуда: „Изиђите из ње, народе мој, да не будете заједничари у њеним гресима и да не примите од њезиних зала; јер су греси њезини допрли до неба, и Бог се опоменуо њених безаконја. Ова порука чинила се као додатак трећој поруци“ — Сада је управо цитирала Откривење 18:4, „Изиђите из ње, народе мој, . . .“ И она каже: „Ова порука чинила се као додатак трећој [анђеоској] поруци и придружила јој се, као што се поноћни поклич придружио поруци другог анђела 1844. године.“

Порука другог анђела стиже у јуну 1842. године, а Поноћни поклич јој се придружује у августу 1844. Ово изливање Духа на ту поруку — позив да се изађе из Вавилона — јесте историја коју сестра Вајт користи да опише историју 11. септембра 2001. године, када се Поруци трећег анђела придружује четврти анђеоско. Четврти анђеоско је време када силази Моћни анђеоско из Откривења 18.

„Ова порука изгледала је као додатак трећој поруци и сјединила се с њом, као што се поноћни поклич сјединио с поруком другог анђела 1844. године. Слава Божја почивала је на стрпљивим, чекајућим светима“ — На коме је почивала слава Божја? На стрпљивим — каквим? Чекајућим. На стрпљивим, чекајућим светима. У реду? Чекајућим светима; јер се сада налазимо у историји у којој пророштво каже: „Благо ономе који чека и доспе до 1335. Ако и оклева виђење, чекај га.“ Људи који ће примити изливање Светога Духа јесу чекајући свети.

„Слава Божја почивала је на стрпљивим светима који су чекали, и они су неустрашиво упутили последње свечано упозорење, објављујући пад Вавилона и позивајући Божји народ да изађе из њега, да би избегао његову страшну осуду.“ — Наравно, ово се односи на наше време; али свети који чекају у наше време предсказани су светима који чекају у милеритској историји коју разматрамо.

„Светлост која је обасјала оне што су чекали продрла је свуда, и они који су у црквама имали ма какву светлост, а нису чули нити одбацили три поруке, одазвали су се позиву и изашли из палих цркава.“ — То је: „Изађите из ње, народе мој!“ Ово говори о онима који у наше време излазе из цркава Вавилона када у Сједињеним Државама ступи на снагу закон о

недељи. То су пале цркве, цркве Вавилона.

„Многи су достигли узраст одговорности откако су ове поруке биле дате, и светлост их је обасјала, и дата им је предност да изаберу живот или смрт.“ — Сада она каже да у протестантским црквама данас има људи који су достигли узраст одговорности после 22. октобра 1844; и то је тако. Људи у протестантским црквама данас нису били живи када је Порука трећег анђела дошла у милеритској историји. Они се не држе одговорнима за одбацивање које су протестантске цркве учиниле у свом временском раздобљу, и ово је кључна тачка коју треба уочити ако икада проучавате како историја Христа илуструје крај света; јер, технички, пророчки, Јерусалим је могао, и требало је, да буде уништен 34. године нове ере.

Било је 490 година времена кушње одсечених за Јевреје из 2300 година означених у Данилу 8 и Данилу 9. Тих 490 година завршило се 34. године нове ере каменовањем Стефана. У том тренутку, Јерусалим је, пророчки, требало да буде разрушен, али није био разрушен све до 70. године. У Великој борби, сестра Вајт говори исто о тој историји. Она каже да је било деце и других који пре 34. године нису чули вест о Христу и ученицима, и да им је Бог, у Своје милосрђу, дао времена да се суоче са том вешћу пре разорења Јерусалима. Она, као и Христос, разорење Јерусалима представља као слику свршетка света.

Та историја предсказује управо ону историју о којој она говори. Када недељни закон дође у Сједињене Државе и порука најзад оде палим црквама, Божја деца која су сада у Вавилону неће се сматрати одговорнима за одбацивање које су њихове цркве или преци учинили у 19. веку.

Многи су дошли у доба одговорности откако су ове поруке биле дате, и светлост је обасјала њих, и била им је пружена предност да изаберу живот или смрт. Неки су изабрали живот и стали уз оне који очекују свога Господа и држе све Његове заповести. Трећа порука требало је да изврши своје дело; сви су на њој имали бити испитани, а драгоцени су имали бити позвани да изађу из верских тела. Неодољива сила покреће искрене, док испољавање силе Божје држи у страху и обуздавању сроднике и пријатеље, те се они не усуђују, нити имају моћи, да омету оне који осећају дело Духа Божјег на себи. Последњи позив допире чак и до сиромашних робова, и побожни међу њима, понизним изразима, изливају своје песме необуздане радости при изгледу на своје срећно избављење, а њихови господари не могу да их ућуткају; јер их страх и запрепашћење држе немима. Чине се моћна чуда, болесни се исцељују, а знаци и чудеса прате вернике. Бог је у том делу, и сваки свети, не плашећи се последица, следи уверење сопствене савести и сједињује се с онима који држе све Божје заповести; и они силно разглашавају трећу поруку. Видела сам да ће се трећа порука завршити силом и снагом које далеко превазилазе поноћни поклич.

У ова два пасуса, ово је други пут да она упоређује нашу историју при Закону о недељи на крају света са историјом Поноћног поклича. Први пут, она каже да се Моћни анђеол из Откривења 18 придружује Трећем анђелу као што се Поноћни поклич придружио Другом анђелу. Иако она говори о историји кризе Закона о недељи, она очигледно користи историју

Другог анђела као тачку поређења. То су упоредне историје.

„Слуге Божје, обдарене силом с висине, с лицима озареним и која су сијала светим посвећењем, изиђоше вршећи своје дело и објављујући поруку с неба. Душе које су биле расејане по свим верским заједницама одазваше се позиву, а драгоцени бише пожурно изведени из осуђених цркава, као што је Лот био пожурно изведен из Содома пре његовог уништења.”

Када је реч о позиву да се изађе из Вавилона, било на крају света или у поруци другог анђела, Лот је симбол те историје и уништења Содома.

Ако правилно разумете Данила 11, у 41. стиху Цар севера улази у славну земљу и многи бивају оборени, али „они ће умаћи из његове руке, Едом и Моав и главни део синова Амонових.” Моав и Амон су деца Лотових двеју кћери. Лотова породица представља оне који ће умаћи руци папства у кризи недељног закона.

Сестра Вајт користи ову симболику. Пале цркве представљене су Лотом, а драгоцени су били пожурени да изађу из осуђених цркава, као што је Лот био пожурен да изађе из Содома пре његовог уништења. Божји народ био је оспособљен и оснажен изврсном славом која се у богатом обиљу излила на њих, припремајући их да издрже час искушења. Мноштво гласова чуло се свуда, говорећи: „Овде је трпљење светих; овде су они који држе заповести Божје и веру Исусову.“

Док она говори о позиву да се изађе из Вавилона на крају света, она користи историју поруке другог анђела у време милеритског покрета да би описала тај позив. Порука другог анђела јесте позив да се изађе из Вавилона, и та историја представља праслику историје кризе недељног закона.

Једна од библијских референци које Елен Вајт користи да опише ову историју јесте извештај о Содому и Гомору. Читаћемо из 1. Мојсије 19:1–11, што је део извештаја о Лоту.

И дођоше два анђела у Содом увече; а Лот сеђаше на вратима содомским; и Лот, видевши их, устаде им у сусрет, и поклони се лицем до земље; И рече: Ево сада, господо моја, свратите, молим вас, у кућу слуге свога, и преноћите, и оперите ноге своје, па ћете ујутру рано устати и поћи својим путем. А они рекоше: Не; него ћемо ноћ провести на улици. Али он их навали веома, те свратише к њему и уђоше у кућу његову; и он им зготови гозбу, и испече бесквасни хлеб, и они једоше. Али пре него што починуше, људи из града, људи содомски, опколише кућу унаоколо, и старо и младо, сав народ са свих страна; И дозваше Лота, и рекоше му: Где су људи што дођоше к теби ноћас? Изведи их к нама да их познамо. А Лот изиђе к њима на врата, и затвори врата за собом, И рече: Молим вас, браћо, не чините тако зло. Ево, имам две кћери које нису познале човека; допусти, молим вас, да их изведем к вама, па чините с њима шта вам је добро у вашим очима; само овим људима не чините ништа, јер су зато дошли под сенку крова мога. А они рекоше: Узмакни. И опет рекоше: Овај дошљак дође да се настани, па би још да нам суди; сада ћемо горе поступити с тобом него с њима. И навалише веома на човека, на Лота, и приступише да разбију врата. Али људи пружише руке своје, и

увукоше Лота к себи у кућу, и затворише врата. А људе који беху на вратима куће ударише слепилом, и мале и велике, тако да се заморише тражећи врата.

Постепено испитивање и време одлагања

Сестра Вајт говори о поступном процесу испитивања у Христово време и у време милерита, показујући поступни процес испитивања за нас. У књизи Рани списи, стр. 259, она каже:

„Они који нису хтели да приме поруку Јована Крститеља нису могли имати користи од учења Исусових, нити су могли имати користи од Христове службе у Светилишту на небесима.“ Затим она каже: „Они који нису примили поруку првог анђела нису могли имати користи од поруке другог анђела, нити су могли имати користи од поноћног поклича.“

U onom odlomku u Ranim spisima, 259, kada se vrata zatvaraju u Hristovo vreme, Jevreji su u potpunoj tami, slepilu.

Mileritska istorija Drugog anđela jeste istorija Lota. Dva anđela dolaze u grad (jun 1842), stiže vest Drugog anđela, i Lot ih zadržava da prenoće (vreme odlaganja). Nastupa sud, a potom se jedna vrata zatvaraju (22. oktobar 1844).

Погледаћемо још један библијски историјски пример у коме се време одлагања подудара са милеритском историјом пре него што ово саставимо у целину.

Мојсије, Светилиште и време чекања

Следећи догађај у историји јесте да Мојсије прима упутства о изградњи светиње и о Закону.

„Седмога дана, који беше субота, Мојсије би позван да узиђе у облак. Густо облак се отвори пред очима целог Израиља, и слава Господња изби као огањ који прожидире. ‘И Мојсије уђе усред облака, и попе се на гору; и Мојсије беше на гори четрдесет дана и четрдесет ноћи.’ Патријарси и пророци, 313, 314.“

Четрдесетодневно задржавање на гори није обухватало шест дана припреме.

Током ове историје, Мојсије је провео 46 дана примајући упутства о изградњи храма, што је паралела са 46 година од 1798. до 1844, када је Господ подигао милеритски храм, и са 46 година Иродове обнове храма забележене у Јовану 2:20, као и са 46 хромозома људског храма. Током шест дана, Исус Навин је био с Мојсијем, и заједно су јели ману и пили из потока који је силазио са горе. Исус Навин није ушао у облак с Мојсијем, него је остао напољу, једући и пијући свакодневно док је очекивао Мојсијев повратак, док је Мојсије постио током четрдесет дана.

Током свог боравка на гори, Мојсије је примио упутства за подизање светилишта у којем ће се божанско присуство на посебан начин пројављивати. „Нека Ми начине светилиште, да пребивам међу њима“ (Излазак 25:8), гласила је Божја заповест.

Овде налазимо број 46 повезан са изградњом светилишта.

Читаћемо из Изласка и запазити време оклевања у овом извештају, јер оно унапред приказује време оклевања у Христово време, у време милерита и на крају света. Време оклевања ствара околности које омогућавају да се објави Поноћни поклич и да произведе две класе богомољаца. Без времена оклевања, околности те историје не би биле успостављене за оно што Господ жели да оствари при Поноћном покличу. Морамо увидети шта време оклевања представља.

И рече Мојсију: Изађи к Господу, ти и Арон, Надав и Авијуд, и седамдесет старешина Израилевих; и поклоните се издалека. . . . И Мојсије узео половину крви и стави је у зделе; а другом половином крви покропи жртвеник. Потом узео књигу завета и прочита је народу да чује; а они рекоше: Све што је Господ рекао чинићемо и бићемо послушни. И Мојсије узео крв, покропи народ и рече: Ево крви завета, који Господ учини с вама о свим овим речима. Излазак 24:1, 6-8.

Овај период од 46 дана, ово Време ишчекивања, јесте време када Господ ступа у савез са једним народом.

Да ли је Господ ушао у савез са милеритима у овој историји? Да.

Да ли је Он ступио у завет са хришћанском црквом на Педесетницу у Христово време? Да.

Дакле, ово време задржавања представља једно од обележја Господњег ступања у завет са једним народом.

И Господ рече Мојсију: Попни се к мени на гору, и буди онде; и даћу ти плоче камене, и закон, и заповести које сам написао, да их поучиш. И уста Мојсије и Исус, слуга његов; и Мојсије се попе на гору Божју. И рече старешинама: Останите овде за нас док се не вратимо к вама; и, ево, Арон и Ор с вама су; ако ко има какав посао, нека иде к њима. И Мојсије се попе на гору, и облак покри гору. И слава Господња почиваше на гори Синајској, и облак је покриваше шест дана; а седмога дана позва Мојсија из средине облака. И приказ славе Господње беше као огањ који прождире на врху горе пред очима синова Израилевих. И Мојсије уђе усред облака и попе се на гору; и Мојсије беше на гори четрдесет дана и четрдесет ноћи. Излазак 24:12-18.

У историји Мојсија видимо време задржавања. Током тог времена, две плоче представљају завет, а Господ ступа у завет и даје Мојсију упутства о изградњи храма.

Од 1798. до 1844. године, током тих 46 година, Господ је подизао милеритски храм како би могао да ступи у савез са савременим Израелом.

Раздобље о коме смо управо читали, повезано с Мојсијем и временом задржавања седамдесеторице старешина, у библијској историји назива се Педесетница — педесет дана после Пасхе. Господ је наложио Израиљу да Педесетницу празнује довека. У Новом завету, Педесетница је у средишту пажње ране хришћанске цркве, као спомен на управо ту историју. Исте саставне елементе налазимо на Педесетницу у Христово време, у историји милерита, и ти ће се елементи поновити на крају света.

Педесетница и време чекања у Новом завету

Погледајмо Педесетницу у светлу Luke 24:44–52, у оквиру казивања о путу за Емаус.

Раније у Луки, двојица ученика који ходе са Исусом моле Га да остане с њима. Библија употребљава реч „остане“. Тамо је означено једно време задржавања, али ми желимо да у овој истој повести означимо друго време задржавања.

И рече им [Исус]: Ово су речи које вам говорих док још бејаш с вама: да све треба да се испуни што је написано за мене у Закону Мојсијевом, и у Пророцима, и у Псалмима. Тада им отвори ум да разумеју Писма. И рече им: Тако је написано, и тако је требало да Христос пострада и да устане из мртвих трећег дана; и да се у Његово име проповеда покајање и опроштење грехова свим народима, почевши од Јерусалима. А ви сте сведоци овога. И ево, ја шаљем на вас обећање Оца својега; а ви останите у граду Јерусалиму док се не обучете у силу с висине.

Време чекања обележено је заповешћу да се остане у Јерусалиму ради примања силе. Ту се за милерите збива оснажење поруке.

Задржати се значи чекати. „Благо ономе који чека.“ На шта? На оснажење.

Не можете исправно разумети оснажење Поноћног поклика ако не разумете време задржавања, у коме им је заповеђено да чекају на ту силу. То је део тог извештаја. Да би светлост постављена иза вас наставила да светли, морате разумети целокупну историју.

Можда још увек не видите куда ово води, али сутра ће постати јасно.

Три пророштва и време одлагања

Три пророчанства навела су милерите на погрешно схватање које је проузроковало време одлагања и прво разочарање. Та пророчанства су иста она три за која је Вилијам Милер рекао да му је дат њихов почетак: 1335, 2520 и 2300 дана.

Ако разумете да је време одлагања посебна саставница поноћног поклича, морате поставити питање шта је произвело време одлагања. То су била ова три временска пророчанства: 1335, 2520 и 2300.

Ако одбаците пророчанство о 2520 и 1335, одричете се Поноћног вапаја и падате са стазе у зли свет испод.

То је оно чему све ово води.

Они остају јер треба да чекају силу с висине, а у милеритској историји та сила била је Поноћни поклич.

Него останите у граду Јерусалиму док се не обучете у силу с висине. И изведе их напоље до Витаније, па подигавши руке своје, благослови их. И догоди се, док их благосиљаше, да се растави од њих и узнесе на небо. И они Му се поклонилише, и вратише се у Јерусалим с великом радошћу. Лука 24:49-52.

Витанија је предграђе Јерусалима, удаљено око миљу и по од града. У Исусово време, то је било знатно растојање, јер су људи свуда ишли пешице.

Витанија значи „Дом сиромашних.“

Исусово омиљено место био је Витанија, где су живели Лазар, Марија и Марта.

Вреди запазити да је тријумфални улазак историја коју сестра Вајт користи да опише поноћни поклич.

Пре него што је Исус ушао у Јерусалим ради Тријумфалног уласка, задржао се у Витанији, Дому сиромашних. Постоји време задржавања које претходи Тријумфалном уласку, као што постоји и време задржавања које претходи Поноћном поклику. То су упоредне историје, али ми се и даље бавимо стиховима Лука 24:44-52 и чекањем и задржавањем у Јерусалиму.

У Раним списима, на 247. страни, говорећи о милеритској историји, сестра Вајт каже:

Разочарани су из Светога писма увидели да се налазе у времену одлагања и да морају стрпљиво чекати испуњење виђења. Исти докази који су их навели да очекују свога Господа 1843. године, навели су их да Га очекују и 1844. године.

При поноћном поклику, милерити су имали отворено разумевање Светога писма.

„Разочарани“ из првог разочарања увидели су из Светога писма да се налазе у времену одлагања, и исти докази који су их навели да предвиде 1843. годину као време Господњег повратка, сада су доказивали 1844. годину.

Шта је Господ учинио за њих? Отворио им је разум. Ово је упоредна историја са ученицима.

Јаковљево време чекања и савез

Постоји једно време задржавања у причи о Јакову. То време задржавања осветљава многе пророчке истине, мада ћемо се дотаћи само неких од њих.

1. Мојсијева 28, почев од 10. стиха, показује да прича о Јакову предизображава крај света. Јаковљеви синови представљају 144.000 на крају света.

Јаков је имао синове од четири жене — две супруге, Рахиле и Лије, и две иначице. За своје супруге морао је да ради: 2520 дана за Лију и 2520 дана за Рахилу. У Јаковљевој повести видимо оба периода од 2520, који представљају Северно и Јужно царство.

Јаков је симбол милеритске историје и 144.000. Његова прича треба да нам пружи светлост на крају света.

И Јаков отиде из Вирсавеје и пође ка Харану. И дође на једно место, и преноћи онде, јер сунце беше зашло; и узе камење с онога места и метну га себи под главу, и леже на оном месту да спава. И усни сан, и гле, лествица беше постављена на земљи, а врх јој допираше до неба; и гле, анђели Божји узлажаху и силажаху по њој. И гле, Господ стајаше над њом и рече: Ја сам Господ Бог Аврама, оца твога, и Бог Исаков; земљу на

којој лежиш даћу теби и семену твојем. И семе твоје биће као прах земаљски, и раширићеш се на запад и на исток, и на север и на југ; и у теби и у семену твојем благословиће се сва племена на земљи. И гле, ја сам с тобом, и чуваћу те куда год поћеш, и доведићу те опет у ову земљу; јер те нећу оставити док не учиним оно што ти рекох. 1. Мојсијева 28:10-15.

Господ ступа у завет са Јаковом. Када Господ ступа у завет са Мојсијем и Израиљем, постоји време одлагања; када ступа у завет са Јаковом, постоји време одлагања; када ступа у завет са савременим Израиљем у милеритској историји, постоји време одлагања; и када ступа у завет са хришћанском црквом на Педесетницу, постоји време одлагања.

У овој причи, за време одлагања, Господ отвара разумевање свога народа за своју Реч, што је симболизовано лествама по којима анђели узлазе и силазе — симболом општења између Бога и човека.

И Јаков се пробуди од сна својега, и рече: Зацело је Господ на овоме месту, а ја не знадох. И уплаши се, и рече: Како је страшно ово место! Ово није ништа друго до дом Божји, и ово су врата небеска. Постање 28:16, 17.

У поноћном покличу, милеритске девице се буде и постају Дом Божји. Он ступа у завет с њима, чинећи их савременим Израиљем.

И Јаков уста рано ујутру, и узме камен који беше метнуо себи под главу, и постави га за споменик, и изли уље на његов врх. И назва име онег места Ветил; а пређашње име оног града беше Луз. 1. Мојсијева 28:18, 19.

„Luz“ је промењен. Милерити 1798. године нису били Божји народ. Историја Милерита јесте историја тога како Он ступа с њима у завет и чини их Својим народом, мењајући их из „Луза“ у „Ветил“.

И Јаков учини завет, говорећи: Ако Бог буде са мном, и сачува ме на овом путу којим идем, и да ми хлеба да једем и одеће да се оденем, те се у миру вратим у дом оца свога, тада ће ми Господ бити Бог; и овај камен, који поставих за стуб, биће дом Божји; и од свега што ми даш, заиста ћу ти давати десетак. Постање 28:20-22.

Јаковљев завет представља ступање у савез. Он моли Бога да га сачува на путу — старим стазама — и да му да хлеба да једе. Милерити треба да једу свој хлеб и да се не враћају протестантској лудости.

Ако наставимо да једемо хлеб који нам Бог даје, Он ће одржати Свој завет с нама. Хлеб и одећа у Јаковљевом завету симболизују истине на Карти из 1843. године, које Елен Вајт назива Стеном векова — старим стазама и хлебом.

„Лествица коју је Јаков видео у ноћном виђењу, чије је подножје почивало на земљи, а највиши пречаг допирао до највиших небеса; сам Бог изнад лестнице, и Његова слава која је обасјавала сваки пречаг; анђели који су се уздизали и силазили по овој лестници блиставе светлости — символ је сталног одржавања везе између овог света и небеских

области. Бог извршава Своју вољу посредством небеских анђела у непрестаном општењу са човечанством. Ова лествица открива непосредан и важан канал општења са становницима ове земље. Лествица је Јакову представљала Искупителја света, који повезује земљу и небо. Свако ко је видео доказе и светлост истине и прихвата истину, исповедајући своју веру у Исуса Христа, јесте мисионар у најузвишенијем смислу те речи. Он је прималац небеских ризница, и његова је дужност да их саопштава, да шири оно што је примио.“ Fundamentals of Christian Education, 270.

Када им у времену чекања отвори разумевање, Он то чини шаљући анђеле горе и доле низ лествицу.

Ако сте примили истину, имате одговорност да је делите. Ако испуните своју одговорност, постајете лествица — канал општења. Позвани смо да будемо тај канал.

„Лестве су представљале Христа; Он је пут општења између неба и земље, и анђели иду тамо и амо у непрестаном општењу са палим људским родом. Христове речи упућене Натанаилу биле су у складу са сликом лестви, када је рекао: ‘Заиста, заиста вам кажем: одсада ћете видети небо отворено и анђеле Божје где узлазе и силазе на Сина човечјега.’ Овде Искупител поистовећује себе са тајанственим лествама, које омогућавају општење између неба и земље.” Review and Herald, November 11, 1890.

Јаков има време задржавања; он се задржава и сања о лествици, која представља Господње отварање разумевања Његове Речи Његовом народу током времена задржавања. У овој историји, Господ ступа у савез са Својим народом, узимајући их из Луза и чинећи их Ветилем — Домом Божјим.

Канал општења, представљен анђелима који се уздижу и силазе по лествици, а то је Христос, такође је представљен и у Захарији. Сестра Вајт ово коментарише у Review and Herald, 20. јула 1897, мада употребљава другачији симбол.

„Помазаници који стоје крај Господа све земље имају положај који је некада био дат Сотони као херувиму заклањачу. Поред светих бића која окружују Његов престо.“

Шта су „света бића“? Анђели. „Преко светих бића која окружују Његов престо, Господ одржава сталну везу са становницима земље.“ То су лестве. Само, овде сестра Вајт неће употребити лестве као симбол.

„Златно уље представља благодат којом Бог одржава светилке верника снабдевеним, да не би трепериле и угасиле се. Да се ово свето уље не излива с неба у порукама Божјег Духа, силе зла имале би потпуну власт над људима.“

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам Он шаље. Тако одбијамо златно уље које би Он излио у наше душе да би било пренето онима који су у тами. Када дође позив: ‘Ево женика где иде; излазите му у сусрет’, они који нису примили свето уље, који нису неговали Христову благодат у својим срцима, увидеће, као и луде девојке, да нису спремни да дочекају свога Господа. Они у себи немају моћ да прибаве то уље, и њихов је живот уништен. Али ако се тражи Божји Свети Дух, ако вапијемо, као што је

Мојсије вапио: ‘Покажи ми славу своју’, љубав Божја ће се излити у наша срца. Кроз златне цеви, златно уље биће нам пренето. ‘Не силом, нити крепошћу, него Духом мојим, вели Господ над војскама.’ Примајући сјајне зраке Сунца правде, Божја деца светле као видела у свету.” Review and Herald, July 20, 1897.

У причи о Јакову имамо причу о милеритској историји. Постоји време одлагања, и он види лествицу која представља везу између Неба и Земље.

Захарија нам говори о две златне цеви. Лествица има две главне пречке, али их Захарија назива двама златним цевима.

Треба да примимо поруке које силазе низ лествицу Неба и да их преносимо другима. Ако то чинимо, постајемо део лествице, део процеса преношења.

Sestra Vajt ovo povezuje sa pričom o deset devojaka.

У милеритској историји, они су испуњавали причу о десет девојака. Јаковљево време задржавања јесте време задржавања из Матеја 25 и Авакума 2: „Ако и оклева виђење, чекај га.“

Приче о Јакову и Захарији представљају истоветна времена чекања.

Време одлагања, између осталог, означава да је Господ управо пред тим да увећа разумевање Речи Божје код Својих следбеника. Ако не примите то Свето Уље, ви сте луда девица.

Када доспете у ово раздобље историје, када се врата затворе и ви будете луда девица, Сестра Вajt каже: „Најжалосније речи које су икада биле чујене: ‘Не познајем вас.’“

Не можете раздвојити време одлагања од Попоћног вапаја. Време одлагања доноси изливање Светога Духа, које отвара разумевање Божјег народа за Реч у Попоћном вапају и обезбеђује уље које разликује мудре од лудих девојака.

Време одлагања и Христово крунишуће чудо

Постоји време задржавања када је Христос извршио Свој крунишући чин — васкрснувши Лазара.

Исус је примио поруку: „Лазар је болестан. Дођи, побрини се за њега.“ Али Исус није одмах отишао.

Sestra Vajt каже да су се ученици spoticali o ovo. Pitali su se zašto On neće pomoći Svome prijatelju niti dokazati svoju silu kao Mesija. Ali On је oklevao.

„Тиме што је одлагао да дође к Лазару, Христос је имао намеру милости према онима који Га нису примили. Он је остао, да би подизањем Лазара из мртвих дао Свом тврдокорном, неверујућем народу још један доказ да је Он заиста ‘васкрсење и живот’. Није био вољан да се одрекне сваке наде за народ, за сироте, залутале овце дома Израилевог. Његово срце се ломило због њихове непокајаности. У Своје милосрђу

намеравао је да им пружи још један доказ да је Он Обновитељ, Онај који једини може да обелодани живот и бесмртност. То је требало да буде доказ који свештеници неће моћи погрешно да протумаче. То је био разлог Његовог одлагања да пође у Витанију.“ Чежња векова, 529.

Оклевао је да им пружи још један доказ да има моћ да мртве врати у живот. Ово врхунско чудо, васкрсење Лазара, ставило је Божји печат на Његово дело и на Његово право на божанство. У поноћном поклику Господ подиже мудре девице. Ово је приказ процеса запечаћења. Милерити су били запечаћивани, пружајући приказ запечаћења 144.000. Поука о Лазару јесте да Христос може узети некога ко је мртав у преступима и гресима и вратити га у живот. У одломку о Лазару, Христос смрт одређује као сан. Сви они спавају. Он оклева. Он ће васкрснути Лазара, враћајући их у живот и стављајући свој печат на њих. То је Његово врхунско чудо. У нашој историји, када запечати 144.000, Он их подиже као заставу. Захарија каже да је та застава као драгуљи у круни. То је Његов крунишући чин.

С изливањем и откривањем истине у милеритској историји, време одлагања означава тренутак када Господ открива истину. Лествица, по којој анђели узлазе и силазе, јесте место где се одвија процес запечаћења.

Тријумфални улазак и поноћни поклик

Сада посматрамо Тријумфални улазак. Запазите са чиме сестра Вајт упоређује Тријумфални улазак у Духу пророштва, том 4, страна 250.

„Поноћни поклич није се преносио толико посредством аргумената, премда је библијски доказ био јасан и непобитан. С њим је ишла једна покретачка сила која је дирнула душу. Није било сумње, ни преиспитивања. Приликом Христовог тријумфалног уласка у Јерусалим, народ који се са свих страна земље окупио да светкује празник, похрлио је на Маслинску гору, и придруживши се мноштву које је пратило Исуса, прихватио је надахнуће тог часа и помогао да се умножи узвик: ‘Благословен који долази у име Господње!’ [Matthew 21:9.] На сличан начин су и неверници који су хрлили на адвентистичке скупове — неки из радозналости, а неки само да би се ругали — осетили силу уверења која је пратила вест: ‘Ево, Женик долази!’”

Тријумфални улазак представља поноћни поклич.

Прочитајмо шта сестра Вајт каже о Тријумфалном уласку у The Youth Instructor, 21. фебруара 1901.

„Време Христовог уласка у Јерусалим било је најдивније доба године. Маслинска гора била је прекривена зеленилом, а гајеви су били прекрасни у разноликом лишћу. Из крајева око Јерусалима многи људи дошли су на празник са усрдном жељом да виде Исуса.“

Зашто? Зато што су чули за Лазара.

Крунишуће чудо Спаситељево, у васкрсењу Лазара из мртвих, извршило је диван утисак на народ, и велико и одушевљено мноштво притицало је на место где је Исус боравио.

Дакле, Он се задржава у Витанији пре Тријумфалног уласка.

Ово се односи на време чекања.

Поподне је било напола прошло када је Исус послао своје ученике у село Витфагу, говорећи: „Идите у село које је пред вама, и одмах ћете наћи магарицу привезану, и магаре с њом; одрешите их и доведите к мени. И ако вам ко што каже, реците: Господу су потребни; и одмах ће их послати.“

Ово је био први пут у току Своје службе да је Христос пристао да јаше, и ученици су то протумачили као знак да ће се ускоро позвати на Своју царску силу и власт и заузети Своје место на Давидовом престолу. Радосно су извршили налог. Нашли су магаре, одрешили га и довели Исусу, који је сео на њега. Када је Исус заузео место на животињи, ваздух се испунио узвицима хвале и победе. Он није носио никакво спољашње обележје царског достојанства, није био обучен у свечану владарску одећу, нити су Га пратили војници. Али био је окружен мноштвом узбуђеним од ишчекивања. Он је управо био васкрсао мртвога. Народ је мислио да долази да буде Спаситељ Израиља. Ко су били ти људи?

Многи се заваравашу мишљу да је час ослобођења Израиља на домаку. У машти виде римску војску расејану и протерану из Јерусалима, а јеврејски народ још једном слободан од јарма угњетача. С усана на усне прелази питање: „Хоће ли у ово време опет успоставити царство Израиљу?“ Многи у мноштву призивају у сећање реч пророкову: „Радуј се веома, кћери Сионова; подвикуј, кћери Јерусалимска: ево, цар твој иде к теби; праведан је, и спасава; кротак, и јаше на магарцу.“ Свако настоји да надмаши другога у одзиву на пророчку прошлост. Узвик одјекује с гора и из долина: „Осана Сину Давидовом!“ — „Поноћни поклич“ — „Благословен који долази у име Господње; осана на висини.“

У тој поворци није се чуло ни туговање ни нарицање. Они који су некада били слепи, али чије је очи исцелио Син Божји, ишли су на челу.

Ко предводи? Они који су некада били лаодикејци.

Прибили су се тесно уз Исуса, док је животињу на којој је јахао водио онај кога је Он подигао из мртвих. Они који су некада били глуви и неми, а сада исцељени, доприносили су да се радосни узвици „осана“ још силније разлежу. Хроми, који сада ходе, ломили су палмове гране и застирали их по Његовом путу.

„Губавац, некада искључен из друштва, био је тамо, очишћен силом Спаситељевог. Он положи своју хаљину на пут Спаситељев, кличући: ‘О, захваљујте Господу; јер је добар; јер довека траје милост његова.’“

Исцељени бесомучник био је ту, сада при здравом уму, додајући своје сведочанство: „Господ ми је учинио велика дела, чему се радујем.“

Васкрснути мртви били су тамо, хвалећи Га. Удовица и сироче казивали су о Његовим чудесним делима. Мала деца, они који су били исцељени од болести, и они који су били враћени из гроба, посипали су пут Искупитеља палмовим гранчицама и цвећем.

Тако Исус борави у Дому Сиромашних, што се односи на Време Задржавања.

Зашто? Зато што се спрема да излије Свога Светога Духа и отвори њихово разумевање, указујући на поноћни поклич.

У овој причи Он долази као Цар, што се односи на 22. октобар 1844. Да ли Исус долази да прими царство 22. октобра 1844? Да.

Ово је Тријумфални улазак, и има оних који ће подићи Поноћни поклич.

Ко су ови људи? То су они који су преображени силом Христовом.

Порука о Христовој праведности, о Његовој сили да нас преобрази од слепих у оне који виде, од мртвих у живе, од губавих у чисте, садржана је у историји Свечаног уласка, која предсказује Поноћни поклич. Шта носи ту поруку?

На чему Христос јаше? На магарцу. Порука ислама носи поруку Христове праведности.

Године 1840, оснажење поруке првог анђела било је повезано са обуздавањем ислама. Прва порука води ка другој поруци; оне се не могу раздвојити.

Прва порука носи Другу поруку.

Прва вест била је потврђена када је ислам био обуздан, чиме се испунило пророштво. Ова потврда оснажила је вест првог анђела и довела до тога да су протестанти затворили своја врата пред њом.

Затварање врата од стране протестантских цркава било је одбацивање Поруке ислама.

Mileritska istorija predocava našu istoriju.

Порука о Христовој праведности у време печатења 144.000, када Господ излива Свога Светога Духа и отвара Писма Лаодикејцима и губавцима адвентизма, поново се носи на магарцу — Порука ислама.

Током лета и јесени 1844. године објављиван је позив: „Ево, женик долази.“ Тада су се јасно испољиле две групе представљене мудрим и лудим девојкама — једна група која је с радошћу очекивала појављење Господа и која се марљиво припремала да Га дочека; друга група која је, под утицајем страха и поступајући по нагону, била задовољна теоријом истине, али је била лишена Божје благодати. У причи, када је женик дошао, „које беху готове уђоше с њим на свадбу“. Долазак женика, који је овде приказан, збива се пре свадбе. Свадба представља Христово примање Његовог царства. . . . Велика борба, 427

Тријумфални улазак је долазак Цара. Двадесет другог октобра 1844. године, Он прима Царство. То је Тријумфални улазак.

У овом временском раздобљу те две класе бивају запечаћене за своју судбину.

Објава: „Ево, Женик иде“, у лето 1844. године, навела је хиљаде да очекују скори долазак Господа. У одређено време Женик је дошао, не на земљу, као што је народ очекивао, него ка Старцу дана на небу, на свадбу, на примање Свога царства. „И које беху готове, уђоше с Њим на свадбу; и врата“ — шта? — „затворише се.“ Они нису требали да лично присуствују свадби; јер се она одиграва на небу, док су они на земљи. Христови следбеници треба да „чекају свога Господа, кад се врати са свадбе.“ Лука 12:36. Али они треба да разумеју Његово дело и да Га вером следе док улази пред Бога. У том смислу се каже да улазе на свадбу.“ Велика борба, 427.

Библијске референце о времену одлагања

Неколико библијских текстова истиче време одлагања. Брзо ћемо их размотрити и завршити изјавом сестре Вајт.

А женик одоцни, и све задремаше и поспаше. Матеј 25:5.

Управо овде, 22. марта 1844, указујући на време застоја.

22. март 1844. није предсказање библијског пророчанства. То је датум који су милерити погрешно разумели, али је он проузроковао прво разочарање и означио време одлагања.

Писма не тврде да Бог производи време чекања. Људско неразумевање га производи: „Ако и оклева виђење, чекај га, јер ће се зацело испунити, неће закаснити, не лаже.“

Благо ономе који чека и доспе до хиљаду триста тридесет и пет дана. А ти иди својим путем до краја; јер ћеш починути, и стајаћеш у свом делу на свршетку дана. Данило 12:12, 13.

Ово можете читати на два начина. У сваком случају:

Блажен је онај који чека, и блажен је онај који дође до 1335. А ти иди својим путем до краја; јер ћеш починути, и стајаћеш на своме уделу на крају дана.

Благослов који припада онима који доспеју до 1335 није само у томе да се стигне до краја временског пророчанства. На Карти се 1335 завршава 1843. године. Благослов није само крај пророчанства, него искуство времена одлагања. Благослов се збива између Времена одлагања и 22. октобра 1844. Овде треба да чекаш. „Благо ономе који чека.“

Зато ће Господ чекати да вам се смиљује, и зато ће се узвисити да вам укаже милосрђе; јер Господ је Бог суда: блажени су сви који Га чекају. Исаија 30:18.

Чекање се односи на време одлагања до 22. октобра 1844. Ако Га очекујете, бићете благословени.

Јер је визија још за одређено време, али ће на крају проговорити, и неће слагати; ако и оклева, чекај је; јер ће зацело доћи, неће закаснити. Авакум 2:3.

Неспоразум милерита довео је до времена одлагања. Визија је за одређено време — 22. октобар 1844. Она неће изневерити, али ћете мислити да одлаже због неспоразума.

Да ли је Господ осмислио то неразумевање? Да. Сестра Вајт тако каже.

Господ је посредством Карте из 1843. године произвео то погрешно разумевање. Вилијам Милер је рекао да никада није коначно тврдио 1843. годину, али су га 1843. браћа замолила да уклони „ако“ и означи 1843. годину као путоказ. Сестра Вајт каже да је то пророчки путоказ, испуњење текста Авакум 2. Тај путоказ, догматским означавањем 1843. године, произвео је време одлагања.

„Блажене су очи које су виделе оно што се видело 1843. и 1844. године. Вест је била дата. И не треба да буде никаквог одлагања у поновном објављивању те вести, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити извршено. Велико дело биће учињено за кратко време. Ускоро ће, по Божјем одређењу, бити дата вест која ће нарасти у силан поклич. Тада ће Данило стајати на свом месту да да своје сведочанство.“
Manuscript Releases, volume 21, 437.

Zapazite Danila 12:12, 13: „Blago onome koji čeka i dočeka hiljadu trista trideset i pet dana.“ — „Blago onome koji dođe do 1335. Blago onome koji dođe do 1843“, to jest stih 12.

Стих 13:

А ти иди својим путем до краја; јер ћеш починути и стајаћеш у своје уделу на крају дана. Данило 12:12, 13.

Сестра Вајт повезује 12. и 13. стих, говорећи да се благослов из 1335 испуњава 1843. и 1844. године. Не ради се о одређеној временској тачки, већ о онима који чекају Христов Тријумфални улазак у Јерусалим, препознају анђеле како узлазе и силазе по лествици, и ступају у завет са Господом док им Он даје две плоче завета.